treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 468 | Barcelona, 14 de febrer de 1977 | Preu, 10 pessetes

DE LA "FINESTRETA" A LA "QUARANTENA"

TOTS LEGALS, ARA MATEIX!

La "finestreta" ha estat suprimida, l'arbitrarietat persisteix. El registre no és un reconeixement indiscriminat dels partits, sinó una nova arbitrarietat discriminatòria del govern. Discriminació, contra què? Previsiblement contra els comunistes. Un atemptat antidemocràtic, una restricció inequívoca a la llibertat dels partits. Que ja hauríen de ser tots legals, ara mateix.

(Editorial, pàgina 2)

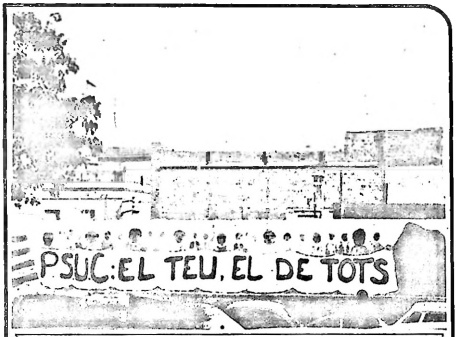

Pintada a La Sagrera (Foto "Treball")

AGRUPACIONS COMUNISTES

Josep Serradell (Roman) escriu un article sobre les agrupacions comunistes. "L'agrupació -diu- és la forma present i futura de l'organització de base del PSUC (...), el deslloriador que ens ha de permetre projectar plenament la nostra política als llocs de treball i d'ensenyament, a la ciutat i al camp (...), l'instrument principal de què disposa el Partit per a cristal.litzar la seva política (...), per a poder assolir, en un temps curt, l'objectiu dels 50.000 afiliats."

i estatut d'autonomia

PÀGINA 4

CARLES CAUSSA, CANDIDAT PER GIRONA

«ANEM A GUANYAR LES ELECCIONS»

"Per a un partit polític, el principal objectiu d'unes eleccions és guanyar-les. Nosaltres anem a guanyar les eleccions. Anem a guanyar-les políticament i també numèricament." Carles Caussa, candidat a diputat per Girona, és entrevistat per "Treball" (pàgina 5).

ROCA: LA VAGA S'HA ACABAT, SEGUEIX LA LLUITA

UNA VICTÒRIA OBRERA

Fermesa i unitat en tornar a la feina (Foto TREBALL)

"Una de les vagues obreres més dures dels darrers anys ha acabat amb una important victòria obrera. El retorn a la feina, ordenat, crídant a la unitat i en manifestació des del poblat Roca de Viladecans constitueix un èxit innegable de la classe obrera, sobretot si tenim en compte les característiques d'aquest llarg conflicte". (Pàg.7)

editorial

DE LA "FINESTRETA" A LA "QUARANTENA"

TOTS LEGALS, ARA MATEIX!

Pràcticament ningú no s'hi havia apuntat i el govern ha hagut de tancar la "finestreta". Es, no cal dir-ho, una victòria de l'oposició, que reclamava i reclama la supressió de les traves burocràtiques i el reconeixement automàtic de tots els partits i del dret d'associació. En tancar la finestreta, el govern, però, ha obert un registre, la inscripció al qual no implica necessàriament la legalització dels partits: el poder executiu es reserva el recurs arbitrari de remetre la decisió definitiva al Tribunal Suprem, el qual té trenta dies per a dictar una sentència definitiva. El govern, doncs, es reserva el dret -el dret?- a la "quarantena": deu dies per a la inscripció, trenta per a la decisió judicial. Heus aquí una mesura antidemocràtica. Una intromissió inacceptable en l'activitat dels tribunals de justícia, dels quals el govern s'erigeix en guia. Una violació flagrant del principi segons el qual tot acusat és innocent mentre no es demostri el contrari. Un atemptat inequívoc a la llibertat dels partits i dels ciutadans, dels quals aquells són la representació política.

Una norma discriminatòria, una mesura per atardar la legalització dels comunistes. Quaranta dies de congelació, quan en resten noranta o cent per a les eleccions. Un ardit que trenca una exigència mínima de tot el procés electoral: la igualtat d'oportunitats. Que trenca, a més a més, el compromís contret pel senyor Suárez davant la "Comissió dels Deu". Una restricció clara a la llibertat, que s'enfronta a totes les forces democràtiques, que aquestes no poden acceptar. Que estem segurs que no acceptaran. Com no acceptem nosaltres: actuant com si ja fóssim legals, endegant la nostra campanya electoral sense esperar legalitats formals, imposant la legalitat com ho fem cada dia, lligats als treballadors i al poble, apel.lant a la seva mobilització.

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

SUPORT A LA COMISSIÓ DELS DEU

El Comitè Executiu del PSUC, reunit avui, divendres, ha examinat la situació política i ha acordat:

1. Saludar l'aparició de la nova normativa que permet la legalització dels partits com a pas important cap a la normalització de la vida política, tot i lamentant que el govern s'arrogui atribucions que, de fet, poden representar entrebancs a la llibertat sense exclusions i a la plena igualtat d'oportunitats, garantia d'unes eleccions lliures.

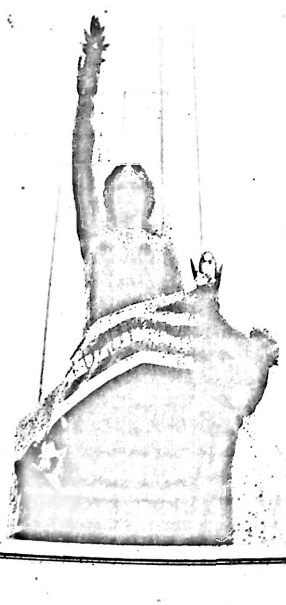

2. Reafirmar la seva ferma disposició a participar en les eleccions amb el convenciment que l'oposició democràtica unida està en condicions de convertir-les en eleccions plenament lliures a Corts Constituents.

3. Reclamar novament del Govern l'Amnistia, el desarmament de les bandes feixistes i l'acceleració de les negociacions amb l'oposició, imprescindibles per culminar el procés de democratització.

4. Donar ple suport a la Comissió dels 10, a través de la qual s'ha obert una via de negociació directa de Catalunya amb el Govern, que permet d'avançar cap a la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya, inseparables de les llibertats democràtiques a tot Espanya; donar ple suport també a la Comissió dels 13 com a concreció d'aquest procés.

5. Cridar el poble de Catalunya a intensificar la campanya "Volem l'Estatut", promoguda per l'Assemblea de Catalunya, com a mitjà per a la plena recuperació dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932, objectiu que no serà assolit a través de la proposta aïllacionista del President de la Generalitat a l'exili -que introdueix un element de confusió política-, sinó amb la lluita i la negociació conjunta de tots els pobles d'Espanya.

6. Cridar totes les organitzacions del Partit a convertir la campanya electoral en la tasca central i en marc de tota la seva activitat.

7. Convocar una reunió de Comitè Central el mes de març per aprovar el manifest electoral i les llistes definitives dels candidats del PSUC al Congrés de Diputats.

Barcelona, 11 de febrer de 1977.

LA REUNIÓ DE SAINT CYPRIEN

Tarradellas, projecte inviable

Aquest cap de setmana s'han reunit a Saint Cyprien, al voltant del president de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas, la major part de les forces de l'oposició catalana. Segons les informacions de què disposem en tancar-se aquest número de "Treball", s'ha decidit de crear un "Organisme consultiu de la Presidència", amb unes característiques que desconeixem, d'acord amb la idea expressada pel senyor Tarradellas.

El projecte del president de la Generalitat de posar sota el seu control i al servei de la seva política de negociació separada amb el govern el conjunt de l'oposició catalana està condemnat al fracàs, i no pas per la negativa del PSUC a ser present a Saint Cyprien. Està condemnat al fracàs perquè era i és un projecte utòpic, que no té res a veure amb el realisme que ha de presidir qualsevol política encaminada a la recuperació dels principis i institucions de l'Estatut. Està condemnat al fracàs, malgrat que pugui encara crear confusió, perquè era i és un projecte inviable. La reinstauració de l'Estatut depèn de l'esforç de mobilització del nostre poble i de la capacitat de les forces polítiques catalanes d'inserir-se activament en la negociació conjunta de tota l'oposició espanyola amb el govern i no d'una negociació directa des de Catalunya al voltant de la presidència de la Generalitat.

Els comunistes no neguem la necessitat de la negociació directa entre Catalunya i el govern reformista d'en Suárez; sempre hi hem estat d'acord i l'hem estimulada, aquesta negociació. I ara ens felicitem que, per fi, s'obri la via del diàleg. Però entenem que és a les forces polítiques catalanes que correspon parlar en nom de Catalunya i que la negociació directa no pot veure's al marge ni en contradicció amb la negociació general, si no volem col.locar Catalunya en una situació d'indefensió que meni, inevitablement, a perllongar la situació actual.

PER GUANYAR UNES ELECCIONS LLIURES

LA MÉS VASTA MOBILITZACIÓ

En una situació tan complexa com l'actual, no és estrany que la participació en les eleccions parlamentàries hagi suscitat neguits i preocupacions en alguns sectors d'avantguarda, fins i tot en alguns sectors del propi PSUC que, com és conegut, considera que la tasca central del moment és, precisament, la preparació d'aquestes eleccions.

"OPCIÓ ELECTORALISTA" I "OPCIÓ MOBILITZADORA"

Aquestes preocupacions s'argumenten tot dient que, en col.locar-nos en la perspectiva electoral, correm el perill de ser engolits pel reformisme i d'abandonar l'eix al voltant del qual gira qualsevol perspectiva de canvi democràtic efectiu:la mobilització de les masses i, especialment, dels treballadors. Portant més enllà l'argumentació , es dibuixa una contradicció entre "opció rupturista" i "opció reformista" que, en el terreny de les eleccions, es concreta entre "opció electoralista" i "opció mobilitzadora". Ningú no nega ja, pràcticament, la necessitat d'anar a les eleccions; però, en alguns casos, aquesta necessitat s'expressa lligada, si no depenent, del procés de mobilitzacions, "del qual dependrà, al capdavall, el resultat mateix de la consulta electoral". "Tantes mobilitzacions, tants vots." Cal, doncs, mobilitzar les masses; la resta vindrà per torna.

LES ELECCIONS. L'ÚNICA VIA POSSIBLE DE LA RUPTURA

Aquesta argumentació no solament no respon a la nostra política sinó que podria tenir conseqüències greus; no col.locar-se plenament en la perspectiva electoral significa, en la pràctica, abandonar, a favor del reformisme, el terreny de joc on ha quedat resituat el combat polític després de l'aprovació a les Corts i en el referèndum del Projecte de Reforma Política. Acceptar la perspectiva electoral no és, per a nosaltres, acceptar el reformisme, sinó reconèixer la necessitat d'un cert viratge tàctic que ens permeti continuar lluitant contra el reformisme de l'única manera que això és possible avui: fer de la campanya electoral l'instrument de conquesta de les llibertats polítiques. Participem activament en la campanya electoral no perquè "no hi hagi més remei", amb una actitud defensiva, sinó per combatre l'opció de democràcia retallada que ens ofereix el reformisme i per guanyar la democràcia sense exclusions, que és, cal recordar-ho, l'objectiu de la ruptura. Per fer front al projecte governamental d'atorgar una democràcia limitada que asseguri el manteniment dels ressorts fonamentals del poder en mans dels grups socials que l'han monopolitzat durant prop de quaranta anys, tot marginant i disminuint el paper de les forces obreres i populars, els comunistes ens proposem participar en la batalla electoral per conquistar una democràcia plena que faci efectiu l'exercici de la sobirania del poble. La campanya electoral no és, doncs, per a nosaltres, una claudicació vergonyant que ajudi, de fet, a estabilitzar la reforma, sinó un instrument per a desbordar la reforma i estabilitzar la democràcia. Les eleccions són,per tant, l'única via possible de la ruptura.

UNA MATEIXA OPCIÓ

Es per això que tota l'activitat del Partit està situada en aquesta perspectiva; és per això que tota la capacitat i voluntat mobilitzadora del PSUC resta supeditada a la campanya electoral. No hi ha avui cap altra "opció mobilitzadora" que "l'opció electoral". El front més important de la mobilització és, precisament, el front de les eleccions. Més encara, campanya electoral i mobilització no són dues opcions contradictòries, ni tot just dues opcions diferenciades,sinó una mateixa opció: L'opció democràtica, l'opció de la ruptura.

L'exigència d'aquesta opció pren una major urgència davant una situació econòmica que esdevé cada cop més greu i que afecta,de manera particularment dramàtica, la classe obrera. ¿Poden renunciar, els treballadors, a lluitar per aconseguir millores socials i econòmiques? ¿Podem,els comunistes, negar el nostre suport als treballadors en lluita? No, ni els treballadors poden deixar de lluitar, i efectivament lluiten, ni els comunistes podem fer altra cosa que estimular el seu combat. I així ho fem, convençuts que la lluita dels treballadors i de les masses és una condició de la democràcia i de la seva consolidació. Però ni els treballadors ignoren les dificultats objectives d'obtenir victòries en una situació de crisi com l'actual -quan no hi ha encara llibertats plenes- ni els comunistes podem fer abstracció d'aquestes dificultats i esperonar irresponsablement actituds maximalistes que aïllin els obrers en lluita del conjunt dels treballadors i aquests del conjunt de la població. Els comunistes som una força responsable: la nostra tradició i el nostre combat actual, prou coneguts de tothom,ens estalvien de fer demagògia. Allò que és decisiu avui és que la classe obrera i el conjunt del poble assumeixin, amb plena responsabilitat, el paper protagonista que els correspon en la conquesta de la llibertat.

AMB REALISME I ENTUSIASME

Ja hem expressat en altres ocasions el nostre convenciment que l'oposició democràtica unida està en condicions de convertir les eleccions de la reforma en eleccions lliures a corts constituents. Les concessions del govern -la més recent de les quals és la supressió de la "finestreta" que comentem a l'editorial- confirmen plenament aquest convenciment, però no poden fer-nos

oblidar que un objectiu clar del reformisme continua essent evitar o retardar com més millor la democràcia plena. De fet, el govern compta, per aconseguir aquest objectiu, amb uns recursos que no podem menysprear i que carreguen de dificultats la ja prou difícil campanya electoral dels comunistes. A la inèrcia de quaranta anys de feixisme, a l'anticomunisme, viu encara en sectors considerables de la població, cal afegir la prepotència dels mitjans administratius, el control de l'aparell d'Estat, dels governs civils i els ajuntaments, la no desaparició del Movimiento, el monopoli de la televisió, etc. I encara caldria afegir-hi la divisió electoral de l'oposició i la pressió psicològica que pot representar, per a amplis sectors del poble, l'acció terrorista de la ultradreta. Sense oblidar allò que denunciem en aquest mateix número de "Treball": la congelació de la legalitat dels comunistes. Tenir en compte tot això ens força a contemplar la campanya electoral amb realisme, sabent que tenim davant nostre obstacles importants, fins i tot insuperables, i que, per això, les eleccions, pel que fa als resultats, no seran un reflex autèntic de la voluntat popular i de la nostra influència real entre les masses. La constatació d'aquestes dificultats, però, no ha de portar-nos a una passivitat resignada que faci de la nostra presència en la campanya electoral una actitud testimonial, que podria semblar justificada tot dient: "Bé, si no podem guanyar, ¿per què cremar esforços?" Al contrari, ha de portar-nos a multiplicar les nostres forces per aconseguir l'objectiu central de la campanya: guanyar la democràcia sense exclusions; per tant, la nostra pròpia llibertat.

La voluntat del PSUC de ser present en la campanya electoral, com deia la declaració del Comitè Central del 9 de gener, és una expressió de la decisió dels comunistes catalans de no cedir ni un pam de terreny al reformisme, de conquerir l'amnistia i la llibertat sense exclusions, de contribuir a crear una correlació de forces que faci possible el restabliment de l'Estatut. Aquest és el sentit de la nostra campanya: la més ampla mobilització per guanyar unes eleccions lliures.

JOAN BUSQUET

DEL 14 DE FEBRER AL 14 DE MARC

CAMPANYA PER L'AMNISTIA

Els consells de ministres vénen un rere l'altre i l'Amnistia no vé per enlloc. Aquest fet és greu. Endarrerir la promulgació de l'Amnistia total,sense exclusions, obstaculitza el procés democratitzador,disminueix la credibilitat dels canvis polítics, alimenta el clima de violència. Els organitzadors del Congrés Nacional de Familiars de Presoners Polítics que havia de tenir lloc a Sant Sebastià i que va ser prohibit per les autoritats locals per indicació de Martín Villa, han acordat d'engegar una nova gran campanya PRO AMNISTIA a tots els pobles d'Espanya del 19 de febrer al 19 de març. Durant aquest temps tindran lloc gran quantitat d'actes -com el que es prepara per finals de febrer a Barcelona- i s'enviaran centenars de milers de targes al cap de l'Estat demanant la immediata i total Amnistia. Donen suport a aquesta campanya totes les entitats i associacions democràtiques, els partits polítics de l'oposició i personalitats caracteritzades de la vida cultural. El PSUC, amb el poble de Catalunya, amb els altres pobles d'Espanya, es compromet a lluitar amb vehemència per tal d'aconseguir l'Amnistia.

«... i ESTATUT D'AUTONOMIA»

El Congrés de Cultura Catalana ha entrat en la seva fase definitiva. Ara ja s'han establert les dates de celebració de les sessions, el Secretariat Cultural ja té molt avançat el seu treball i cada àmbit (Economia, Ensenyament, Llengua,etc.) està ultimant les seves ponències, on es defineixen les llacunes existents a la societat catalana i les línies mestres d'una política democràtica necessària per superar aquestes deficiències.

Però el fet més remarcable del Congrés, en aquesta fase, és que s'han endegat les campanyes de mobilització. Mitjançant el Congrés, els pobles dels Països Catalans es mobilitzaran al vot'tant de les reivindicacions del folklore, de l'ús oficial del català i de la presència del català al carrer, de la salvaguarda del patrimoni natural i de les institucions.

Aquesta darrera campanya, la de les institucions autonòmiques, té com a objectius: a) Aclarir els termes més elementals de la problemàtica institucional (què és autonomia,federalisme, confederalisme, estat independent, etc.) b) Sensibilitzar les diverses poblacions sobre els avantatges de l'autogovern. c) Dotar els Països Catalans de la infraestructura documental necessària per a demà, per a quan s'hagin d'elaborar els estatuts d'autonomia (arxius, biblioteques, materials de dret comparat, etc). d) Informar la resta de nacionalitats i regions de l'Estat espanyol sobre els aspectes de les aspiracions autonòmiques dels nostres pobles. e) Difondre tots aquests elements a nivell internacional.

Per assolir aquests objectius, la campanya es proposa iniciar un període de difusió i explicació de la problemàtica autonòmica als Països Catalans per anar després cap a la realització d'unes accions davant de les institucions locals, tot pressionant perquè es defineixin a favor de l'autonomia i perquè facilitin tots els mitjans necessaris per posar en la línia de l'autonomia tots els serveis municipals. Durant aquestes dues fases, hom podrà fer ús de diversos mitjans, com: cartells per anunciar actes, edicions de l'Estatut de 1932 a preus a l'abast de tothom, tríptics sectorials per explicar les relacions que hi ha entre l'autonomia i els problemes de cada sector de la nostra societat, etc. (S'estan confeccionant els següents tríptics: "Què és l'autonomia?", "Els treballadors i l'autonomia", sobre ensenyament, sanitat, jovent, dones, urbanisme, el camp, la Universitat, els immigrats, etc.)

Aquesta campanya s'adreça, pel que fa a Catalunya, a la mateixa població a la qual s'adreça la campanya de l'Assemblea de Catalunya,"Volem l'Estatut". *Totes dues tenen el mateix protagonista, el poble de Catalunya, i el mateix objectiu, la reivindicació de l'autonomia.* Les relacions entre les dues campanyes s'estableixen de forma paral.lela. Amb la del Congrés es vol sensibilitzar; es desenvolupa, doncs, en el pla cívic. Amb la de l'Assemblea es vol mobilitzar, i es desenvolupa en el pla polític.

Nosaltres, comunistes catalans, hem de saber treballar dins les dues campanyes, *fonent-les* mitjançant el seu únic objectiu. Per això és necessari que entenguem el significat democràtic de la reivindicació autonòmica en aquests moments polítics. Reivindicar l'autonomia és lluitar per la democràcia,pels drets individuals, per les llibertats polítiques que ens permetin elegir els nostres representants. Reivindicar l'autonomia és continuar el combat per la solució de la qüestió nacional de Catalunya.Reivindicar l'autonomia és mobilitzar-se per aconseguir la constitució d'un govern provisional de la Generalitat i unes eleccions al Parlament de Catalunya, organisme amb facultats polítiques de legislació. El Parlament de Catalunya ha de ser la representació política del poble de Catalunya. L'elecció del Parlament de Catalunya serà l'expressió de la veu del poble de Catalunya. Aquest tret diferencia fonamentalment la reivindicació de l'autonomia dels oferiments de "regímenes especiales para las provincias catalanas", falses solucions als nostres problemes, solucions que només pretenen una descentralització administrativa. Reivindicar l'autonomia, finalment, és treballar per la plena reconstrucció de la comunitat catalana, per la plena integració dels catalans autòctons i dels "nous" catalans en una sola comunitat, sense cap discriminació social, cultural o lingüística. L'Estatut d'Autonomia ha de ser la millor garantia,garantia constitucional, de la igualtat de drets i d'obligacions de tots els ciutadans de Catalunya,nascuts o residents a Catalunya.

RAFAEL RIBÓ

L'HORA DE LA CLAREDAT

La notícia de l'alliberament del senyor Oriol i del tinent general Villaescusa és, certament, una bona nova. Amb el mateix esperit i per les mateixes raons que havíem condemnat el segrest d'aquestes persones, ara en celebrem la llibertat.

Creiem que aquest fet és un factor d'estabilització en la vida espanyola, que portarà un assossegament de les tensions que han creat, molt interessadament,els qui no volen allò que la immensa majoria volem: la democràcia.

La bona nova ha arribat, però,ensems amb una de dolenta, la de l'assassinat, aquest cop a l'Hospitalet, d'un inspector de policia. Un assassinat amb les característiques de professionalitat en el crim que presentaren els de Madrid, tant del manifestant i dels advocats comunistes com dels guàrdies. No cal dir que condemnem enèrgicament aquest nou crim i que hi veiem la mateixa mà que en els esmentats de Madrid i que en els segrests d'Oriol i Villaescusa. El complot de la violència, de la incitació a l'enfrontament i a la divisió, de posar traves al procés de canvis polítics, continua. Altres fets ho proven, com les indignants provocacions dels darrers dies a Barcelona: la bomba a la Sala Villarroel, que no va causar víctimes gràcies a la serenitat del públic i dels actors, i les agressions ultres al pati de Filosofia i Lletres de la Universitat Central.

Tot això ens suggereix altre cop les preguntes que darrerament es fa tothom i que exigeixen resposta per part de qui pot donar-la, el govern.

Qui són, de debò, els assassins i els segrestadors? Què és, de debò, el Grapo? Quines són les seves connexions amb les bandes feixistes internacionals? Qui hi ha darrera? I també: Quina relació hi ha entre la declaració de matèria reservada per als segrests i assassinats i l'estrany alliberament dels segrestats, divendres a la tarda? Com és que la impunitat continua essent un privilegi de la dreta... i que tot es converteix en excusa per atemptar contra partits d'esquerra, tan poc sospitosos de terrorisme com MCC, PTE, ORT, PSAN, PSUC? Què passa amb els camps d'entrenament del sometent armat a Sant Boi, amb participació d'un ex-alcalde i tot, que la premsa ha denunciat?

Es l'hora de la claredat. I dels fets. Demanem que sigui veritat la promesa del govern d'actuar amb energia contra els terroristes i que recordi els terroristes que posen bombes als teatres,amenacen els professionals de la informació, escometen antifeixistes a la universitat... amb una total impunitat.

Carles Caussa, candidat a diputat per Girona

«ANEM A GUANYAR LES ELECCIONS»

Carles Caussa, membre del Comitè Central del PSUC, encapçala la llista electoral del Partit per la circumscripció de Girona. "Treball" li ha fet la següent entrevista:

- Quina és la perspectiva electoral en aquesta circumscripció?

- Jo crec que la propera campanya electoral a les comarques de la "província" de Girona serà un autàntic terratrèmol polític. Desvetllarà la consciència política i social de desenes de milers de ciutadans, que el franquisme havia esmortèit, produirà una tremenda politització en llocs tradicionalment marginats del tarannà polític. És evident que els comunistes serem capdavanters en estimular la discussió de masses de tots els problemes, en promoure activament la presència popular en la vida política. Aquesta campanya electoral serà un autèntic retrobament de la consciència ciutadana, un veritable renaixement de la sensibilitat democràtica col.lectiva, tan arrelada en aquestes comarques abans de la guerra.

Estem a uns cent dies de les eleccions. Ens trobem, doncs, en plena situació pre-electoral. Situació pre-electoral que és importantíssima perquè tenim entre mans -encara per resoldre- alguns dels aspectes substantius d'unes eleccions autènticament lliures i constituents. Per això la perspectiva electoral dependrà molt del que fem ja avui. I, de fet, la sortida que els comunistes hem donat a la gravíssima crisi d'aquestes darreres setmanes ha fet variar notablement la correlació de forces a favor de l'ampliació de les llibertats, de la indeturable legalització del Partit, d'una més gran transparència electoral.

La perspectiva d'avui,doncs: Presència pública del Partit i explicació de masses de la nostra política; exigència unitària d'eleccions democràtiques i constituents; acurada organització d'una campanya electoral adequada a les comarques gironines.

- Tenint presents les limitacions que tindran aquestes eleccions, sobretot per a les forces populars, quin creus que ha d'ésser el nostre objectiu en les eleccions? ¿Poden haver-hi objectius diferents a nivell de Catalunya i a nivell de la circumscripció de Girona?

- Crec que, per a un partit polític, el principal objectiu d'unes eleccions és *guanyar-les*. Tant si es fan a Girona com a Pequín. Tant si és el PSUC com la Lliga. Per tant, *nosaltres anem a guanyar les eleccions*. Anem a guanyar-les políticament i també numèricament.

Pretenem que aquestes eleccions representin una gran mobilització ciutadana i popular per les llibertats polítiques, per l'Estatut d'Autonomia; volem que el parlament sigui constituent; volem que la consulta electoral sigui exemple de civisme, proclama de reconciliació; volem que el vot popular clogui un període nefast de dictadura i obri una era de convivència democràtica i pacífica. La nostra política és aquesta: transformar les eleccions en frontissa del canvi democràtic. El combat no és senzill -no infravalorem l'enemic-; aquestes eleccions són un repte per als demòcrates, però jo estic segur que vencerem.

Numèricament també guanyarem. No,naturalment,amb el 51 per cent dels vots, però sí assegurant una notable minoria comunista dins l'arc de forces democràtiques. Els diputats comunistes seran una garantia per als resultats de les Constituents, seran l'expressió de les aspiracions polítiques i socials de tot el poble, fins i tot dels qui no ens hagin votat.

Es així com jo crec que ens hem de plantejar, a Girona i arreu de Catalunya, la campanya electoral. Assegurar una majoria aplanadora a favor de les forces de la reconciliació i la democràcia i, dins aquesta majoria, una destacable presència del Partit. Guanyarem!

- Això és cert; però ¿no et sembla que l'extensió de la influència política i organitzativa del Partit a les comarques de Girona no és, també, un objectiu de la campanya electoral?

- Certament.Però voldria precisar quelcom. De campanyes per ampliar el Partit, se'n poden organitzar sempre; de campanyes electorals, no. L'objectiu -vull insistir-hi- és anar a guanyar, les eleccions, i és evident que aquest treball de *"guanyar les eleccions"* generarà moltíssims nous militants del Partit. Jo no vull pas dir que això no sigui important -i tant, si ho és!-, sinó que és una conseqüència de l'aspecte principal d'unes eleccions. Més encara: només en la mesura que fem una gran campanya electoral *per guanyar*, *amb moral de victòria*, obtindrem, de *més a més*, el resultat d'una gran afluència de militants. Un perill gravíssim per al Partit seria l'actitud derrotista i defensiva de donar per perdudes les eleccions i enfocar el treball cap al creixement orgànic. Amb aquesta actitud, ni guanyarem les eleccions ni tindrem els nous militants que podem i hem de tenir. Això ha de quedar molt clar. Gran campanya electoral comunista i milers de nous militants per al Partit no són dues opcions excloents, sinó dues vessants d'una única política audaç i ofensiva, de portar el nostre programa fins a l'últim racó de Catalunya.

- ¿Teniu estudiat un programa electoral específic per a la "província" de Girona?

- Encara no tenim el programa concret per a les comarques de Girona. Estem iniciant un treball sobre els aspectes més destacats a cada lloc i, sobre la base del programa electoral central del Partit, estudiarem les solucions a proposar per als greus problemes que pateixen les nostres comarques. Nosaltres no volem caure ni en la mera enumeració de les moltes deficiències ni en la promesa demagògica de resoldre-les totes. Oferirem un programa de solució de les necessitats més urgents a cada comarca; però un programa mínim, que sigui realitzable ara. Les utopies no ens serveixen. Et puc avançar, però, que alguns dels aspectes més destacats sobre els quals treballem fan referència a la problemàtica del turisme, de l'ecologia, del camp. El turisme de mar i de muntanya ha produït gravíssims desequilibris i cal donar-hi una resposta democràtica, que permeti la regularització i ampliació d'aquest sector sense que això representi la destrucció de la natura, l'urbanisme salvatge, l'especulació, la despoblació del camp... Veurem la necessitat de mesures urgents i concretes contra la desfeta ecològica, especialment greu en algunes comarques, sota els principis que inspiren la campanya de l'Assemblea de Catalunya "Salvem Catalunya per a la democràcia". La problemàtica del camp, tan específica d'aquestes comarques de la Catalunya vella, ens preocupa de manera especial, precisament per l'escassa atenció que s'ha dedicat a la pagesia, en la qual s'apleguen bona part de les conseqüències d'un desenvolupament "provincial" desequilibrat que només ha beneficiat els especuladors.

"ASSEGURAR UNA MAJORIA APLANADORA A FAVOR DE LES FORCES DE LA RECONCILIACIÓ I, DINS D'AQUESTA MAJORIA, UNA DESTACABLE PRESÈNCIA DEL PARTIT"

vida del partit

Al Maresme: Conferència

Amb l'assistència del secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, i amb cent-disset delegats, elegits per les organitzacions de base, un per cada deu militants, s'ha celebrat la Primera Conferència de l'organització del nostre partit al Maresme. Hi eren representades gairebé totes les poblacions de la comarca.

En aquesta conferència, l'organització del Maresme s'ha proposat l'objectiu d'arribar als dos mil cinquants militants abans del IV Congrés.

També es va acordar crear un Comitè Federal del Maresme. Es va procedir a l'elecció d'aquest comitè, que consta de vint-i-sis membres. Com a secretari general ha estat elegit el company Agustí Valdé i Valls.

D'altra banda, l'organització de Mataró fa aquest mes una campanya d'aparició pública del Partit. Entre altres actes, hi haurà presentacions a barris i a rams de la producció.

UNA POLÍTICA DE RECLUTAMENT CONSEQÜENT I PLANIFICADA

AGRUPACIONS

En el ple del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya celebrat l'any passat a Roma, el company Carrillo va fer un plantejament que mostrava la conveniència de transformar les cèl.lules del Partit en *agrupacions comunistes*.

Això significava substituir la cèl.lula -organisme tradicional de base dels partits comunistes- per un organisme molt més ampli, de característiques diferents i necessàries a qualsevol organització marxista-leninista que vulgui realment transformar-se en un gran partit de masses. Aquesta nova forma d'organització precisa el camí que ens cal seguir en política d'organització en el període de transició en què es troba el Partit, de sortida de la clandestinitat i avenç cap a la conquesta de la llibertat i la democràcia.

L'agrupació és la forma present i futura de l'organització de base del PSUC. Hi veiem el desllorigador que ens ha de permetre projectar plenament la nostra política als llocs de treball i d'ensenyament, a les barriades, a les ciutats i al camp. Ha de ser l'instrument principal de què disposa el Partit per a fer cristal.litzar la seva política, per a propiciar i realitzar la unitat i l'organització de les masses en la lluita per totes les reivindicacions del poble. En aquest moment, és en l'agrupació on rau també tota la possibilitat de poder assolir, en un temps curt, l'objectiu dels 50.000 afiliats que va plantejar el company Gregori López Raimundo al ple del Comitè Central del nostre partit del setembre de 1976 i que és, ensems, una de les fites essencials de la immediata campanya electoral.

Els locals del Partit a Manre (Foto "Treball

Hem de transformar, doncs, les cèl.lules en agrupacions. Aquesta tasca ja ha començat en algunes localitats, barriades i empreses. Algunes organitzacions han comprès correctament quin és el veritable objectiu en constituir agrupacions, ja que han multiplicat per deu i per quinze els seus efectius en pocs mesos.

La transformació de la cèl.lula en agrupació està estretament lligada a una política de reclutament conseqüent i planificada a cada comitè, que permeti l'entrada constant d'homes, dones i joves al Partit. Cal que els comitès entenguin que l'agrupació ha de ser un organisme que s'insereixi en tots els sectors de la societat d'allà on actua.

COM SI FÓSSIM LEGALS

Recentment ha tingut lloc la Setmana del Partit a Barcelona; aquests dies s'està celebrant la Quinzena del Partit a Tarragona; Reus té prevista la seva Quinzena del PSUC a partir del dia 28; Terrassa, la Setmana a final d'aquest mes i el Baix Llobregat farà la seva el mes de març; diferents organitzacions fan dels actes públics, de la venda al carrer de les publicacions, activitats normals de la vida del Partit.

La Setmana del Partit a Barcelona, de la qual ja hem parlat a "Treball", ha permès que el PSUC es fes realitat als barris i a les fàbriques, a través d'un seguit de mítings, conferències, enquestes, cartells i parades de venda de publicacions.

La Quinzena de Tarragona tenia com a plat fort un míting per al dia 13, amb la participació de Gregori López Raimundo. Quan els organitzadors, amb una entrevista personal amb el Governador Civil de Tarragona, havien aconseguit l'autorització, una ordre de Madrid desautoritzava el míting. Un acte molt important de la Quizena ha estat un sopar al qual assistiren unes quatrecentes persones, trenta de les quals ingressaren al Partit. Com a clocnda està previst un vi d'honor, amb l'assistència de mes de mil persones. Cal dir que el Partit, a Tarragona, ha fet un gran salt, i també a d'altres localitats de les comarques tarragonines, com és el cas de Reus.

Les organitzacions del PSUC al Maresme s'han distingit també per aquestes formes de treball obert i n'han recollit els seus fruits. L'organització de Mataró, amb un centenar de militants el juliol passat, avui passa dels 500. En aquest mateix període Premià ha fet un salt de 15 militants a més d'un centenar. Els companys expliquen les raons del seu avenç organitzatiu: l'increment arrenca del míting del PSUC a Mataró que, encara que prohibit, va aplegar milers de persones; a partir d'aquí s'insistí a fer actes públics als barris; els lliuraments de carnets han estat sopars on han participat no només els militants sinó familiars, amics i simpatitzants. Els companys expliquen com des de fa temps molts dels articles de "Combat", òrgan del PSUC a Mataró, eren signats pels seus autors amb noms i cognoms, com la venda de la premsa del Partit al carrer es va iniciar esporàdicament però va acabar fent-se de forma regular. A Mataró, el Partit té tres locals oberts i n'hi ha d'altres a diferents localitats de la comarca.

Malauradament, no totes les organitzacions ni tots els companys del Partit han comprès que aquestes són les formes de treball que s'escauen en la situació pre-democràtica que vivim, davant la imminent legalització que estem guanyant. I la pràctica ens demostra que les organitzacions que ho han comprès són aquelles que actuen obertament, com si fóssim ja un partit legal, aquelles que han llençat per la borda el llast de la clandestinitat, les que fan més militants, les que més es lliguen a la classe obrera i a les capes populars, les que millor defensen els interessos del poble.

Les experiències de Barcelona, Maresme i Tarragona no poden ser casos aïllats, de fet no ho són; però és necessari que aquestes formes de treball arribin a tot el Partit. Les formes obertes, massives i públiques no poden ser l'exclusiva d'uns homes o d'unes organitzacions determinades, han de ser la tònica general que impregni la vida del Partit. La fita: 50 mil militants.

JOAN SANJUAN

Manifestació a Granollers (Foto "Treball")

COMUNISTES

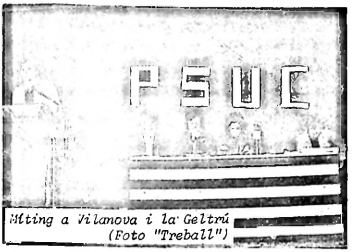

Mitting a Vilanova i la Geltrú (Foto "Treball")

En aquest sentit, encara no hem assolit a Catalunya el tipus d'agrupació de tres-cents i quatre-cents afiliats, que estigui organitzada sobre la base de l'existència de grups de quaranta o cinquanta membres, amb les respectives direccions, que no cal que siguin massa grans,tal com va plantejar-se a la reunió de Roma.

Cal dir que la tasca ha estat encetada. Però amb signes que mostren una concepció estreta del caràcter de l'agrupació puix que, a certes localitats, abans que les agrupacions arribessin a aplegar un centenar de companys,han procedit a dividir-les. En el fons, certs comitès de secció, de federació, comitès locals o de comarca, amb aqueixa actitud, reflecteixen la influència del recent període de la clandestinitat, que ens fa difícil de comprendre que ja avui, i d'una manera decidida, el Partit necessita moure's i treballar com si haguéssim imposat la seva legalitat.

D'altra banda, la transformació d'una cèl.lula de deu o quinze membres en una agrupació que continuí tenint el mateix nombre d'afiliats no és pas la solució adequada; com tampoc no ho és la suma d'efectius de dues o més cèl·lules que es bategen amb el nom d'agrupació, però que tampoc no creixen numèricament. Això no té res a veure amb l'essència dels plantejaments fets a Roma. L'agrupació no és la forma d'organització per a transformar cèl.lules estretes, tancades en elles mateixes, desligades de les masses, en un altre organisme que continuí encotillat per les velles deficiències d'estretor i de sectarisme i amb el mateix nombre d'afiliats, o quasi el mateix. Això significaria solament un canvi en la forma d'organització, i allò que cal és un canvi profund, de contingut.

Qui és el desllorigador que resolgui aquesta gran qüestió? Comprendre la necessitat que els comitès de secció, federació, locals i comarcals facin un treball polític metòdic i permanent, a tots els nivells de l'organització, que permeti una més gran comprensió dels canvis polítics que s'han produït en el país i dels que es produeixen diàriament. Es a dir, assegurar una vida política rica,una discussió viva que permeti expressar totes les opinions, que permeti a tothom qui estigui afiliat identificar-se amb el moment polític que vivim i amb les posocions polítiques del Partit.Aquesta és la forma decisiva per arribar a comprendre el veritable significat de l'agrupació, de la necessitat de construir el gran partit de masses que ens cal per tal de poder conquerir el socialisme en la democràcia.

ALGUNES IDEES SOBRE EL FUNCIONAMENT DE LES AGRUPACIONS

Les agrupacions haurien de reunir-se cada tres o quatre setmanes, i els companys responsables dels comitès locals o comarcals, en aquestes reunions, haurien d'informar sobre els elements polítics del moment i les tasques del Partit. Fóra molt important que, a certes reunions d'agrupació, hi fossin convidats membres del Comitè Central i de l'Executiu, els quals podrien així tenir l'oportunitat de participar directament a les discussions dels afiliats i de respondre a les qüestions polítiques i organitzatives que els companys consideressin més convenients.

De més a més de l'orientació general i principal de la difusió i popularització de la política del Partit i d'organitzar la lluita de les masses en els diferents sectors de la població, les agrupacions han de preocupar-se que tots els seus membres tinguin una feina concreta a fer, en tant que membres del Partit, i donar a cadascun la possibilitat d'actuar en el front de treball que més s'adigui amb les seves característiques i predisposició.

L'agrupació comunista només pot garantir plenament la seva existència sobre la base d'una vida i d'una activitat obertes. Es per això que l'agrupació necessita, com necessitem l'aire per a respirar, un local espaiós, on es puguin fer reunions àmplies que apleguin centenars d'afiliats en assemblees plenàries. Fins ara, en alguna ciutat, les agrupacions poden fer servir un estatge adequat perquè els ha estat facilitat pel comitè local.Però les agrupacions grans, fortes, no poden tenir com a base de les seves activitats locals petits, ni bars o cafès o altra cosa semblant,que poden ser útils per a trobades d'un grup o comissió però no per a una activitat de masses.

Això planteja que l'agrupació vegi en el seu local no solament el lloc de les reunions de Partit, sinó també, i gairebé podríem dir que essencialment, la seu on es realitzin una gran quantitat d'activitats molt diversificades, de tipus cultural,artístic i recreatiu, per a tota la població. Les esmentades activitats, i d'altres, seran alhora la forma adequada per a obtenir mitjans econòmics que resolguin el problema que plantegen les despeses de manteniment de l'estatge, sense que els ingressos de l'organització del partit s'hagin d'invertir en això.

Certament, ara estem en els inicis del treball amb les agrupacions. Encara hi ha massa organitzacions que no s'han plantejat, amb força i degudament, com crear-les. Cal tenir en compte, però, que el bagatge que ja hem assolit pot ser una contribució per tal de fer avançar més ràpidament la tasca encetada.

FI DE LA VAGA DE "ROCA"

RETORN AL TREBALL, VICTORIA OBRERA

Una de les vagues obreres més dures dels darrers anys ha acabat amb una important victòria obrera. El retorn a la feina, ordenat, cridant a la unitat i en manifestació des del poblat Roca de Viladecans constitueix un èxit innegable de la classe obrera, sobretot si tenim en compte les característiques i el desenvolupament d'aquest llarg conflicte.

La vaga de Roca ha estat carregada de lliçons, que caldrà, a partir d'ara, discutir amb calma i amb un enorme sentit constructiu.

La lliçó,en primer lloc, d'unes condicions de treball inhumanes,que hem de seguir denunciant i contra les quals seguiran lluitant els treballadors de Roca.

Alegria i unitat en la tornada a la feina

Lliçó també de la duresa d'una patronal que allarga innecessàriament i per interessos tèrbols,no prou aclarits encara, el procés de negociació amb els representants obrers.

Lliçó de solidaritat: no de paraula, sinó d'obra, malgrat les dificultats de comprendre un estil de lluita poc habitual a la comarca del Baix Llobregat. No són els xerraires ni els demagogs els qui més han ajudat la Roca sinó els qui, malgrat els insults, les denúncies polítiques i les amenaces,han estat capaços de tirar endavant amb la solidaritat econòmica,d'obrir ponts per al diàleg i de demostrar, amb l'atur de les empreses on treballaven, que eren capaços de jugar-se el lloc de treball per tal de fer triomfar els gairebé cinc mil treballadors de Roca.

S'imposa, ara,lluitar per aconseguir que tots els acomiadats de Roca siguin readmesos, que la pràctica repressiva dels darrers deu anys, que ha trencat, una vegada i una altra, l'organització obrera a l'interior de la factoria,acabi en una ampla i definitiva amnistia laboral.

S'ha format una comissió d'ensenyants de català del PSUC per tal de discutir la nostra problemàtica, entre altres coses la catalanització de l'escola, etc. Fem una crida a totes les companyes i companys especialitzats en aquesta feina perquè vegin el local de la Federació Centre de Barcelona i deixin el seu nom i adreça a fi i efecte de posar-nos en contacte.

cap a un moviment feminista de masses

A Catalunya, moltes dones, organitzades en partits d'esquerra, estem coincidint en un moviment de dones unitari. Els punts d'unitat que tenim totes aquestes dones són dos:

1r. Som feministes, estem per l'alliberament de la dona, que només veiem possible en un marc socialista.

2n. La lluita feminista, s'ha de portar també dins de les organitzacions d'esquerra i dels partits polítics.

A partir d'aquestes dues premisses, ha estat possible un acord tàcit -no negociat- de treball conjunt, que va començar quan les Jornades Catalanes de la Dona. Només un partit polític, el Partit del Treball, més per una decisió a nivell de l'Estat espanyol que no pas perquè les mateixes dones de Catalunya ho veiessin així, va automarginar-se del moviment unitari i va formar les seves organitzacions de masses, les Associacions Democràtiques de la Dona.

A Catalunya, aprofitaren el prestigi de les Jornades Catalanes de la Dona per prendre el nom d'Associació Catalana de la Dona. Darrerament, han començat a aparèixer Associacions de Mestresses de Casa, sense seu social ni noms de les integrants, les quals estan impulsant un boicot al cafè sense massa èxit.

Segons l'explicació que les dones d'aquestes associacions donen, unes de les associacions són per a les mestresses de casa i només fan lluita reivindicativa. La Catalana la conceben per a les dones amb un nivell més alt de consciènciació, o sia les que ja són feministes. Les presidents de les Associacions de Mestresses de Casa seran sempre de la Catalana, i així es garanteix el lligam entre unes i altres. Intenten experiències semblants amb dones treballadores i d'altres sectors.

Un grup de dones d'ideologia demòcrata-cristiana, que no van firmar les conclusions de les Jornades perquè creien que eren massa avançades, entraren a l'Associació Catalana de la Dona i compartiren els càrrecs de la Junta. Això ha permès a l'Associació un marge de confiança que, per ella mateixa, mai no hagués obtingut, i un accés a la premsa i a la ràdio força important. Però alhora li ha imposat una limitació en les seves alternatives. El cas d'adulteri de Maria Àngels Muñoz, que va tenir un vast ressò solidari i que, lògicament, hagués hagut de desembocar en una campanya a favor del divorci, va quedar en una campanya sentimental perquè li prenien la filla.

En aquest moment, l'Associació Catalana de la Dona es nega a coordinar-se amb la Coordinadora del Moviment de Dones, però ho fa amb les Associacions Democràtiques de la Dona de tot Espanya. Aquesta és la raó per la qual les dones demòcrata-cristianes,de les quals hem parlat suara, se n'han sortit.

A la Coordinadora del Moviment de Dones de Barcelona, o Coordinadora Feminista com es va acordar darrerament anomenar-la, s'hi troben les vocalies de dones de les associacions de veïns, el Col.lectiu Feminista, ANCHE, Dones Lliures, Lamar, grups de dones treballadores, Dones Divorciades i la resta de grups de dones que avui es mouen per Barcelona.

En un espectre tan ampli de tendències i concepcions del feminisme i de la política es fa difícil, de vegades, arribar a acords. Vet aquí la poca eficàcia i presència pública que ha tingut la Coordinadora els darrers mesos. En aquest moment, a Barcelona, s'està revitalitzant una certa coordinació entre

les dones de barris, semblantment a com ho fan les dones de diferents empreses. A la resta de Catalunya, hem d'impulsar encara més els grups de dones en associacions pròpies o en casals de la dona o vocalies d'entitats o associacions de veïns, que parteixin dels problemes més immediats de les dones, tot tenint sempre en compte la seva discriminació social.

Com diu la recent declaració del Comitè Central del PSUC, CAP A L'ALLIBERAMENT DE LA DONA: *"No basta que la dona faci tasques de solidaritat, o de suport a la lluita del marit. Tampoc no n'hi ha prou que participi a la lluita general. A més a més, cal que les dones plantegin col.lectivament les reivindicacions col.lectives del seu sexe. Hi ha tota una colla de discriminacions que la dona pateix en aquesta societat, pel fet de ser dona. En les lleis, en la feina, en l'educació, la família, la relació sexual... Per lluitar-hi contra, cal el treball concertat de milers de dones,de procedències diferents, que lluitin, almenys en aquesta etapa, dins d'un moviment feminista. El PSUC creu en la necessitat, avui, d'un moviment unitari de dones pel seu alliberament, amb participació de diferents tendències polítiques i socials perquè sigui possible la incorporació de milers de dones. Cal combinar les formes de lluita més adients a cada lloc i a cada moment, i les reivindicacions possibles en l'etapa democràtica i altres que portin a l'opció socialista del moviment".*

MARIA DOLORS CALVET

UNA SOCIEDAD NUEVA CON LAS MUJERES Y PARA LAS MUJERES

ingressa al P. S. U. C.

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Tríptic editat per l'organització de Barcelona

BARCELONI:

Si no estàs al Cens no podràs votar.
Comprova ara la teva inscripció.
Vés a l'oficina del teu Districte.

Districte I. Av. Porta de l'Angel. n.º 8-10.
Districte II. Av. Marquès del Duero n.º 202-204.
Districte III. Plaça del Poeta Zorrilla. n.º 7.
Districte IV. Aragó. n.º 311.
Districte V. Plaça Bonsuccés. n.º 3.
Districte VI. Sepúlveda. n.º 181.
Districte VII. Creu Coberta. n.º 104.
Districte VIII. Plaça Rius i Taulet. n.º 2.
Districte IX. Plaça Orfila. n.º 1.
Districte X. Plaça Valenti Almirall.
Districte XI. Plaça Comas. n.º 18.
Districte XII. Santa Fe. n.º 5.

BARCELONES:

Si no estás en el Censo no podrás votar.
Comprueba ahora tu inscripción.
Acude a la oficina de tu Distrito.

Distrito I. Av. Puerta del Angel. n.º 8-10.
Distrito II. Av. Marqués del Duero. n.º 202-204.
Distrito III. Plaza del Poeta Zorrilla. n.º 7.
Distrito IV. Aragón. n.º 311.
Distrito V. Plaza del Buensuceso. n.º 3.
Distrito VI. Sepúlveda. n.º 181
Distrito VII. Cruz Cubierta. n.º 104.
Distrito VIII. Plaza Rius y Taulet. n.º 2.
Distrito IX. Plaza Orfila. n.º 1.
Distrito X. Plaza Valenti Almirall.
Distrito XI. Plaza Comas. n.º 18.
Distrito XII. Santa Fe. 5.

Un anunci, molt oportú, aparegut a la premsa de Barcelona.